

[Aksel Larsen.]

forslaget har foretaget en ændring, hvad merindkomstfradraget angår, og det forekommer mig, at den ændring er så nogenlunde rimelig, så den tror jeg vi kan stemme for. Jeg må imidlertid komme med den bemærkning, at alene den omstændighed, at vi har en speciel ordning med et merindkomstfradrag, viser, hvor tosset vor skatte-lovgivning er. Vi burde naturligvis ikke have sådanne forhold, at det var nødvendigt for at opmuntre folk til at tjene mere at have et merindkomstfradrag. Vi burde simpelt hen have det sådan, at folk betalte indkomstskatten i forhold til deres indkomst og ikke i forhold til noget, der hedder den skattepligtige indkomst. Vi burde med andre ord have skattefradragsreglen afskaffet. Den kunne vi muligvis have afskaffet, hvis regeringen ikke havde lavet omsforlig med venstre og de konservative, men i stedet for havde været villig til at lave forlig med os. Det kunne godt have ladet sig gøre, og vi tilbød det jo på betingelse af, at socialdemokratiet ville love praktisk at medvirke til, at skattefradragsreglen blev afskaffet. Det ville socialdemokratiet imidlertid ikke, og man har jo lov til at lade, som om man er forbavset over det, eftersom der i socialdemokratiets politiske program, som det blev vedtaget på den sidste kongres, udtrykkeligt står, at vi skal have skattefradragsreglen væk.

Nu skal naturligvis forslaget til udskrivningslov bedømmes på baggrund af det også fremsatte forslag til finanslov og på baggrund af regeringens vurdering af hele den økonomiske situation.

Hvad det sidste angår, har den højtærede økonomiminister givet udtryk for, at man på grund af den mærkværdige krise, vi efter regeringens og forligspartiernes mening har, og som skyldes, at der er højkonjunktur — man må nu indrømme mig, at der er en vis modsigelse i, at man på samme tid har højkonjunktur og krise — at man på grund af denne højkonjunkturkrise må have det sådan, at staten skal sørge for, at privatforbruget bliver begrænset, og at det offentlige forbrug begrænses.

Hvad nu statens eller rettere sagt de 4 forligspartiets bestræbelser for at begrænse det offentlige forbrug angår, så ved vi jo, at man her fortrinsvis har koncentreret sig

om at spare på den offentlige bygge- og anlægsvirksomhed. Den har man begrænset, idet man siger, at her må staten spare, vi har ikke råd til at investere så meget, og desuden kniber det med at skaffe arbejdskraft. Jeg ved godt, at der er mange, der har en lumsk mistanke, som jeg ikke kan anse for at være helt uberettiget, om, at man i virkeligheden spekulerer på at skaffe en vis arbejdsløshed blandt bygningsarbejderne, idet man håber, at det vil have indflydelse på bygningsarbejdernes løn, så den enten vil undlade at have opadgående retning eller måske vil bevæge sig i nedadgående retning. Men under alle omstændigheder, er det dér, man har villet spare, og det kan jo se så udmærket og så smukt ud.

Det lyder også så pænt, når det ærede medlem hr. Helge Larsen, der talte økonomisk på det radikale venstres vegne, siger, at han erkender, at det var nødvendigt i foråret at spare på anlægsudgifterne. Hvorfor var det nødvendigt, og hvorfor mener det ærede medlem hr. Helge Larsen, at det var nødvendigt? Fordi man skulle bruge 200-300 mill. kr. mere til militærudgifter, og det passer lige akkurat med det, man sparer på statens bygge- og anlægsudgifter. Der er nogenlunde balance mellem disse to poster. Man satte statens civile bygge- og anlægsudgifter ned, hvisårsag man ikke med urette kan begynde at tale om kulturpause fremtvunget af materielle forhold, og så satte man samtidig militærudgifterne tilsvarende i vejret. Der er blot det ved det, at hvis man tænker på at forbedre valutabalancen, hvis man tænker på at spare valuta, så må man betænke, at bygge- og anlægsvirksomheden koster ikke så meget i valuta, som militæret koster i valuta. Militærets materielanskaffelser er dels meget kostbare, dels er import nødvendig. Det vil faktisk sige, at det, man sparer med den ene hånd for at give det ud med den anden hånd, virker skadeligt på valutabalancen; det modvirker altså det formål, man angivelig havde med omsforliget.

Hvad det næste formål, den højtærede økonomiminister talte om, nemlig statens indgreb for at begrænse privatforbruget, angår, så skulle det fyldestgøres ved at indføre omsætningsskatten, og det skulle vel også fyldestgøres ved, at man forhøjede priserne på danske landbrugsprodukter på